

Josep M. Mainat: «El Canet Rock actual ha recollit l'esperit de les Sis Hores de Cançó»

Parlem de les Sis Hores de Cançó amb Josep Maria Mainat, membre de l'empresa Pebrots, organitzadora del festival, i germà de l'ideòleg del projecte, Joan Ramon Mainat

Josep Maria Mainat | Juan Miguel Morales

Per què van tenir tant d'èxit, les Sis Hores de Cançó de Canet?

Va ser el primer festival que va reunir uns quants cantants de primera línia en un mateix escenari i en una mateixa nit. Fins aquell moment, normalment hi havia un cantant i un teloner, o com a molt dos o tres cantants. La primera vegada que es va programar un cartell tan atractiu va ser a Canet.

Diuen les cròniques que l'any 1976 es van reunir 60.000 persones al Pla d'en Sala!

Hi havia 50.000 o 60.000 persones! Estem parlant dels anys setanta, en un moment en què semblava que la dictadura s'acabava i es veia la porta oberta cap a la llibertat. Sobretot a partir del 75, l'any en què va morir el dictador. Els següents 1976 i 77 van ser molt intensos perquè encara no estàvem en una situació democràtica. Hi havia trempera popular, els partits es donaven a conèixer, la gent tenia il·lusió… Amb **La Trinca** fèiem un espectacle al Teatre Romea de Barcelona i cada dia hi havia una manifestació a la Rambla. La gent es notava viva i tenia ganes que canviessin les coses. A Canet, era divertit perquè la música també generava molta reivindicació. Per al festival hi va passar tothom: **Raimon, Lluís Llach, Pi de la Serra, Maria del**

Mar Bonet, Ovidi Montllor i Totes les cançons eren reivindicatives. Menys les de **Pere Tapias** i les nostres, tot i que amb **La Trinca** també fèiem «La faixa», per exemple.

Es diu que Pere Tapias va ser un dels triomfadors reincidentes de les Sis Hores.

Sí, i sobretot al final. El 1978 ja hi havia hagut eleccions i tot el festival va agafar un caire més festiu. Ja no hi havia tanta lluita perquè ja ens n'estàvem sortint. Potser va ser el festival en què **Pere Tapias** i nosaltres vam triomfar més. Enmig de tot plegat, la gent tenia ganes de passar-s'ho bé i desfogar-se. Fins aquell moment, les Sis Hores eren reivindicatives i nosaltres en potenciàvem el sentit de lluita. El dia que va cantar **Raimon** havíem preparat una grua amb una senyera gegant, de vint metres d'alçada. De fet eren nou tires de roba, quatre de vermelles i cinc de grogues, posades de tal manera que es veiessin les quatre barres. **Raimon** va començar a cantar «No, jo dic no, diguem no». I en aquell moment es va desplegar una immensa bandera, que era a terra i ningú l'havia vist. Ell mateix es va sorprendre. I la gent va embogir. Quan va quedar aixecada del tot, va començar a onejar per damunt de la gent. Va ser un moment memorable.

Hi havia grans diferències entre les Sis Hores i el Canet Rock?

Jo crec que sí, sobretot pel tipus de públic. El primer any que vam fer les Sis Hores al Pla d'en Sala vam portar unes tanques de pacotilla i en general el públic no es colava, perquè era bona gent. Després vam fer el Canet Rock i vam tenir un disgust perquè els espectadors ja venien amb la intenció de colar-se. No era que es colessin uns quants, no. El recinte estava ple i només s'havien venut la meitat de les entrades! Ens vam dir que l'any següent havíem de fer una inversió en tanques. Vam instal·lar tanques de formigó molt senzilles però fixes i vam posar gent que anés fent voltes i vigilant. Doncs hi va haver qui venia amb un mall per tal de reventar-ho! A nosaltres no ens va agradar mai l'ambient del Canet Rock. Era l'aire de les Sis Hores ampliat i modificat amb un públic més dur i heavy. L'organització i la infraestructura del Canet Rock també va ser inicialment responsabilitat de Pebrots, mentre que Zeleste, especialment Víctor Jou, era l'encarregat dels continguts. Ell contractava els grups i tenia les ocurrències del que s'havia de fer. Tot plegat tenia uns costos molt elevats i és obvi que a ells també els interessava vendre entrades i que no es colés la gent. La darrera edició del Canet Rock ja no la vam muntar nosaltres sinó **Pau Riba**, i penso que se'n va espatllar l'esperit. El cartell del Canet Rock sempre s'havia basat en grups catalans i de la resta de l'Estat, fos en la llengua que fos. Hi tocaven des d'**Els Pavesos** fins a grups de flamenc. L'últim any van portar-ne d'internacionals i es va perdre l'essència. I crec recordar que els va anar malament.

Les Sis Hores es van morir d'èxit?

No, es va morir pel final de la Transició. Les Sis Hores eren un festival de cançons de lluita però van perdre el sentit quan es van convertir en una festa. Organitzar tot allò era moltíssima feina i que ningú es pensi que hi vam guanyar diners, més aviat n'hi vam perdre. L'últim any vam arribar a un acord amb Joan Molas, que era el representant de la majoria d'artistes, per anar a mitges amb els beneficis, perquè ell trobava que els cantants cobraven poc. Li vam ensenyar les factures i vam deixar que ho controlés: els diners que es gastaven i els que s'ingressaven. Va guanyar menys diners que l'any anterior. Pebrots vam perdre la il·lusió perquè vam creure que les Sis Hores ja no eren necessàries. A més, va coincidir que molts dels cantants també van tenir una època de «desconcert» perquè el que cantaven ja no connectava amb el públic. A les Sis Hores ens va passar el mateix: ja havien complert el seu objectiu, havíem arribat al màxim i no volíem que tingués una decadència. També va coincidir que el Pla d'en Sala es va fer malbé. Va ploure molt i es va omplir d'herba. Per deixar-lo en condicions, no havíem tingut altre remei que anar-hi amb màquines i arrencar-ho tot. Vam remoure la terra i, en ploure, es va convertir en un gran fangar on la gent acabava relliscant.

Actualment hi hauria espai per a unes noves Sis Hores de Cançó?

Ja hi són! Crec que el Canet Rock actual ha recollit aquell esperit. Abans hi havia molta diferència entre les Sis Hores i el Canet Rock; entre la cançó política i el rock laietà. Ara no, la música està molt més interconnectada. **Ovidi Montllor** podria actuar al Canet Rock actual sense cap problema, al costat de grups i cantants que per si sols ja tenen molt poder de convocatòria, que connecten amb

la gent. És un públic que se sap totes les cançons i que les coreja des del primer moment. I a més, també hi ha una mateixa conjuntura social i política que sembla que estiguem anant cap a una nova etapa de país… Aquest era l'esperit de les Sis Hores de Cançó, i comparat amb el que passava a Catalunya ara fa deu anys hem avançat molt.